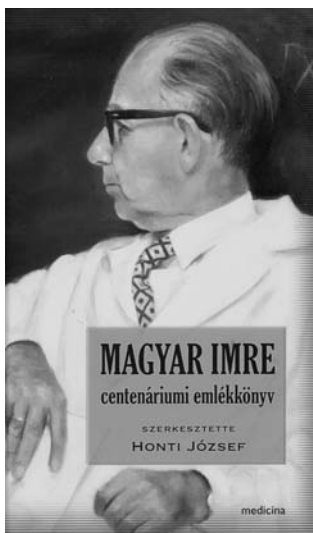

MAGYAR IMRE CENTENÁRIUMI EMLÉKKÖNYV

Szerk.: *Honti József*

Medicina Kiadó, Budapest, 2010

A kemény fedelű, 288 oldal terjedelmű könyv – megfelelően szép megfogalmazású címének – Magyar Imre 1910. október 14-i születésének 100. évében jelent meg.

Sajnos azt el tudom képzelni, hogy a mai orvostanhallgatók között akad, aki nem tudja ki volt Magyar Imre, de több mint öt évtize-

den át ez elképzelhetetlen volt, hiszen az ország minden orvosa – az egyetemen és utána is – az először 1948-ban kiadott „Magyar–Petrányi”-ből tanult. Tehát Magyar Imre neve és tevékenysége *A belgyógyászat alapvonalai* tizenegy kiadásának társszerzőjeként kitörölhetetlen a magyar medicinából. Nagyságát még különleges személyes hatása és a medicinán kívül eső, szépirodalmi és egyéb művei tették emlékeztessé.

A kötetet bevezető ajánlás és a legutolsó fejezet összefoglaló értékelése az egykori tanítványtól, Tulassay Zsolt akadémikustól származik.

A kötet szerkesztője, Honti József patológus nem állt közeli kapcsolatban az emlékkönyv alanyával, de sok éven át szolgált az *Orvosi Hetilap*nál, és eddig is szerkesztett már könyveket. Arra vállalkozott, hogy összeszedje a Magyar professzorról korábban közölt értékes írásokat, és megkérje a ma elérhető tanítványokat, hogy mint tanúk emlékezzenek a mesterről.

Logikusan és érdeme szerint került az első helyre Lehoczky Dezső visszaemlékezése, mely Magyar professzor halálának 10. évfordulójára készült, és írásban is megjelent. Nélkülözhetetlen adatként sorolja fel annak a 78 orvosnak a nevét, akik Magyar Imre 15 éves igazgatói működése alatt dolgoztak a klinikán, továbbá a professzor 16 könyvét, melyek az orvos- és to-

vábbképzést szolgálták. Ezt követően Lehoczky professzor részletes visszaemlékezése olvasható a „21 év Magyar Imrével” című fejezetben.

A következő írás kedves színfolt, mert a professzor négy gyermeke közül az egyik, Anna meleg hangú visszaemlékezését tartalmazza, felelevenítve a problémakört, amit az orvostudor igyekevése jelentett, hogy leánya nagyszabású egyetemi karriert fusson be, míg ő a körzeti orvosi működést választotta, amelyben nagy elismertségre tett szert. Megjegyzendő, hogy Magyar Imrének 12 unokája van.

Rendkívül jó választás, hogy ezt követően Magyar Imre írása következik, az „Így lettem orvos”, mely a Szépirodalmi Könyvkiadónál 1984-ben megjelent kötetéből származik, és őszinte önvallomásnak tűnik.

Egyedivé a kötetet az eztán következő 27 tanítványi visszaemlékezés teszi. Testközelből ismerhetjük meg a Magyar-klinika mindennapjait. Árad a szeretet, tisztelet és elismerés a mester felé. Jó érzéssel tölthette el, hiszen ezt valójában életében is észlelhette. Több visszaemlékező is él a kifejezéssel, hogy igazi demokratikus légkör jellemezte a klinikát. Bátorodom ezzel vitatkozni. Szerintem inkább a rendkívül jól sikerült felvilágosult abszolutizmus példája volt. Mint tudjuk, a mindenki egyenlő elve alapján egy klinikát nem is lehet működtetni.

Egyáltalán nem kritikai megjegyzés, inkább érdekességként érdemel említést, hogy a „Magyar Imre főbb szakmai művei” felsorolás 344 tétele (ezek szerint vannak még további, nem főbb művei) nem a szokásos módon a kezdetektől halad az időben az utolsó megjelent munkáig, hanem fordítva, a professzor utolsó publikációja, az orosz nyelven megjelent 1987-es könyvrészlete viseli az 1. számot, és az 1940-es évekből származó dolgozatai (nem időrendben) sorakoznak a lista végén.

Sugye végezetül megengedhető (sőt egyesek szerint mindig el is várt) némi negatív észrevétel. A könyv igen sok informatív fényképet tartalmaz. Azonban java részük túl kicsiny méretű, esetenként bélyeg nagyságú. A társas felvételeken ábrázoltak sokszor csak nagyítóval vehetők ki. Bár lehet, hogy el kell mennem a szemorvosomhoz. Azt hiszem szerencsésebb lett volna a fotóknak több helyet szentelni.

DR. GÖMÖR BÉLA